

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **ReDeKa s.r.o.**, se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, zastoupená JUDr. Oldřichem Nejdlem, advokátem se sídlem Valentinská 56/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 23. 4. 2025, č. j. MSP-86/2024-ODKA-ROZ/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2025, č. j. 11 A 50/2025 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 25. 6. 2024 požádala žalobkyně u žalovaného o uspokojení majetkového nároku ve výši 32 100 000 Kč, který jí vznikl jako poškozené v trestním řízení, a to ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení (dále jen „zákon č. 59/2017 Sb.“).

[2] Žalobkyně poukázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 (dále jen „obvodní soud“) ze dne 3. 8. 2023 pod sp. zn. 2 T 77/2021, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 3. 4. 2024 pod sp. zn. 7 To 80/2024, kterým byla pachateli uložena povinnost, aby jí jako poškozené uhradil částku ve výši 32 100 000 Kč jako náhradu škody. Žalobkyně rovněž odkázala na řízení vedená u obvodního soudu a u městského soudu „*v jiné větví stejného trestního řízení*“ – speciálně poukázala na usnesení obvodního soudu ze dne 4. 11. 2020 pod sp. zn. 2 T 71/2017, jímž soud uložil ochranné opatření zabránění nemovitých věcí podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku.

[3] Na základě těchto skutkových okolností měla žalobkyně za to, že je v daném případě *oprávněnou osobou* ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. Je totiž „*poškozenou, která v trestním řízení, ve kterém byla pravomocně uložena majetková trestní sankce, uplatnila majetkový nárok, a tento nárok jí byl přiznán rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení.*“ Žalovaný s ní však nesouhlasil a její žádost svým rozhodnutím ze dne 26. 9. 2024, č. j. MSP-168/2024-OTP-VTS/15, zamítl, a to podle § 67 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 10 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb.

[4] Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí rozklad k ministru spravedlnosti (dále jen „ministr“), který jej svým rozhodnutím ze dne 23. 4. 2025, č. j. MSP-86/2024-ODKA-ROZ/3, zamítl, a to podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu. Ministr uvedl, že v rozhodnutí vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. 2 T 77/2021 nebyla pachateli uložena majetková trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb., nýbrž pouze trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti. Pokud jde o související trestní řízení vedené pod sp. zn. 2 T 71/2017, v něm sice *majetková trestní sankce* (zabránění nemovitostí) uložena byla, žalobkyně v něm však nevystupovala v postavení poškozené a rozhodnutím soudu jí nebyl přiznán majetkový nárok na náhradu újmy. *Oprávněnou osobou* v rámci daného řízení je Tenisový klub Karlín Tesla z.s. (dále jen „TKKT“), jemuž soud přiznal nárok na náhradu škody ve výši 51 816 000 Kč. Žalobkyně naopak *oprávněnou osobou* není, neboť v jejím případě nebyly kumulativně splněny obě podmínky § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. Žalobkyně sice (1) byla poškozenou v trestním řízení, ve kterém jí byl přiznán majetkový nárok na náhradu újmy, avšak (2) v daném řízení nebyla pachateli pravomocně uložena majetková trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. Ministr rovněž uzavřel, že žalobkyně může svůj nárok uplatnit v exekučním řízení, jeho uspokojení se však nemůže úspěšně domáhat v řízení o žádosti podle zákona č. 59/2017 Sb., neboť nesplňuje zákonné podmínky pro vyhovění žádosti. Ministr proto aproboval závěr žalovaného, který žádost žalobkyně zamítl.

[5] Žalobkyně se proti rozhodnutí ministra bránila žalobou podanou k městskému soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění primárně uvedl, že žalobkyně v žalobě v podstatné části zkopírovala rozkladové námitky a její argumentace je značně obecná. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se takových okolností připomněl, že není povinností soudu reagovat na každou dílčí námitku, nýbrž vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace a se stěžejními žalobními body.

pokračování

[6] Městský soud se dále ztotožnil s posouzením žalovaného a ministra, podle něhož žalobkyni nelze považovat za *oprávněnou osobu* ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. Žalobkyně totiž nesplnila druhou z výše uvedených podmínek daného ustanovení. Soud doplnil, že předmětné podmínky jasně plynou ze znění zákona. Ani teleologický výklad daného ustanovení neposkytuje prostor pro závěr, že lze žádosti vyhovět, aniž by podmínky byly splněny.

[7] Nadto tyto podmínky nejsou protiústavní, neboť „nelze za *protiústavní považovat ani stav, kdy zákon uspokojení nároků poškozených z výnosu majetkových sankcí umožňuje, avšak pouze za určitým způsobem stanovených podmínek*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 As 15/2024 - 42, odst. [24]). Městský soud rovněž dovodil, že není-li uspokojení majetkového nároku z výnosu *majetkové trestní sankce* ústavně zaručeno, pak nemohlo dojít k zásahu do ústavně zaručených práv žalobkyně, a proto správní orgány nebyly povinny přistoupit k aplikaci testu proporcionality (srov. odst. 50 napadeného rozsudku).

[8] Soud uzavřel, že pokud by správní orgány přiznaly žalobkyni status *oprávněné osoby*, postupovaly by v rozporu se zněním zákona i s účelem dané právní úpravy a zasáhly by do práv TKKT, který kritéria § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. splnil. Tento rozdíl mezi případem TKKT a projednávanou věcí žalobkyně představuje důvod, pro který nelze mezi danými věcmi dovodit rozpor se zásadou rovnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Podle první kasační námitky založil městský soud své právní posouzení na skutkovém závěru, že se stěžovatelka „*nikdy nestala vlastníkem posléze zabraných nemovitostí, a tudíž ani nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva*“ (srov. odst. 49 napadeného rozsudku). Stěžovatelka má za to, že pro závěr o apriorním vyloučení jakéhokoli zásahu do jejího vlastnického práva není ve správním spise ani v soudním spise žádný podklad. Naopak ze skutkových zjištění vyplývá, že stěžovatelka za kupní cenu 32,1 mil. Kč nabyla 100% obchodní podíl ve společnosti SPORT INVESTMENTS, s.r.o., která byla vlastníkem zabraných nemovitostí. Skutkové závěry městského soudu proto nemají oporu ve spisech.

[11] Městský soud dále podle stěžovatelky chybně nehodnotil, zda správní orgány svými rozhodnutími neporušily další ústavně zaručená práva a svobody (nad rámec vlastnického práva). Konkrétně stěžovatelka namítá, že došlo k porušení jejího legitimního očekávání nabytí majetkové hodnoty ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, a dále rovnosti před zákonem a zákazu diskriminace a libovůle státních orgánů podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka má za to, že napadený rozsudek je pro tuto vadu nepřezkoumatelný.

[12] Stěžovatelka dále městskému soudu vytýká, že se nezabýval otázkou souladu ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. s ústavním pořádkem, ačkoliv namítala, že došlo k porušení jejích ústavně zaručených práv a svobod. Stejně tak se soud nevypořádal s námitkou, podle níž správní orgány nezohlednily eurokonformní výklad daného ustanovení. I z těchto důvodů je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Rovněž stěžovatelka namítá, že městský soud zohlednil při interpretaci daného ustanovení pouze gramatickou výkladovou metodu a opomenul další, zejména výklad *e ratione legis*. Stěžovatelka v tomto spatřuje vadu nesprávného právního posouzení věci. Dále namítá, že ostatní „výkladové metody pak jednoznačně směřují k závěru o nepřípustnosti obohacení státu na úkor osoby poškozené trestným činem, a tudíž nezbytnosti extenzivního výkladu § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. ve prospěch Žalobkyně.“ Stejně tak tvrdí, že je s ohledem na porušení jejích ústavně zaručených základních práv a svobod nutné předložit věc Ústavnímu soudu spolu „s návrhem na zrušení citovaného ustanovení zákona.“

[13] Podle další námítky dospěl městský soud k chybnému závěru, že by přiznáním statusu *oprávněné osoby* stěžovatelce mohlo dojít ke zkrácení práv TKKT. Ze správního ani ze soudního spisu totiž není zřejmé, že by daný subjekt podal u žalovaného řádnou a včasnou žádost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. I kdyby tak byl stěžovatelce přiznán status *oprávněné osoby*, je zásah do práv TKKT vyloučen. Ani tyto skutkové závěry městského soudu proto nemají oporu ve spisech. Nakonec stěžovatelka uvedla námítky, které podřadila pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v nichž zopakovala své žalobní námítky vztahující se k nesprávnému výkladu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. Výsledek interpretace, k němuž dospěly správní orgány i městský soud, neodpovídá eurokonformnímu výkladu ani ústavně konformnímu výkladu a není v souladu s účelem daného právního předpisu.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s obsahem napadeného rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud na úvod samotného věcného přezkumu zdůrazňuje, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovatelce dostane. Čím méně je námitka konkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatelku domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatelky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního

pokračování

soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[18] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[19] Stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nezabýval problematikou souladu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. s ústavním pořádkem, ani její námitkou, podle níž správní orgány porušily její ústavně zaručená práva a svobody.

[20] Podle § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. se *oprávněnou osobou* pro účely daného zákona „rozumí poškozený, s výjimkou státu, který v trestním řízení, ve kterém byla pravomocně uložena majetková trestní sankce, uplatnil majetkový nárok a tento nárok mu byl přiznán rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení, které nabylo právní moci a je vykonatelné.“

[21] Městský soud založil své právní posouzení na závěru, že stěžovatelku nelze považovat za *oprávněnou osobu* ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb., neboť nesplňuje jednu z podmínek daného ustanovení. Lze zopakovat, že stěžovatelka sice (1) byla poškozenou v trestním řízení, ve kterém jí byl přiznán majetkový nárok na náhradu újmy, avšak (2) v daném řízení nebyla pachateli pravomocně uložena *majetková trestní sankce* ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. (srov. odst. 44 a 45 napadeného rozsudku). Městský soud se v tomto směru zcela přiklonil k právnímu názoru správních orgánů.

[22] Městský soud dále v odst. 50 napadeného rozsudku doplnil, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu „nelze za *protiústavní* považovat ani stav, kdy zákon uspokojení nároků poškozených z výnosu majetkových sankcí umožňuje, avšak pouze za určitým způsobem stanovených podmínek. [...] Postup podle zákona [č. 59/2017 Sb.] totiž představuje jen fakultativní způsob uspokojení majetkového nároku,“ (srov. výše cit. rozsudek pod č. j. 2 As 15/2024 - 42, odst. [24] a [25]). Právo na „*uspokojení majetkového nároku z výnosu majetkové trestní sankce*“ není podle městského soudu ústavně zaručeno, a proto nemohly správní orgány do takového ústavně zaručeného práva protiprávně zasáhnout (srov. odst. 50 napadeného rozsudku).

[23] Stěžovatelce proto nelze přisvědčit, že se městský soud uvedenými námitkami nezabýval. Soud je hodnotil s ohledem na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k názoru, že podmínky stanovené v § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. nejsou protiústavní a stěžovatelce do jejích ústavně zaručených práv a svobod zasaženo být nemohlo, neboť jí taková práva nesvědčí. Je vhodné dodat, že „*nepřezkoumatelnost není*

projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 10 Azs 131/2025 - 30, odst. [24]). V nyní projednávané věci taková překážka z hlediska výše uvedených námitek nenastala.

[24] Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že jeho druhý senát ve výše cit. rozsudku pod č. j. 2 As 15/2024 - 42 dospěl dále k závěru, že *„ústavně chráněnou [je] pohledávka přiznaná v adhezním řízení. Postup podle zákona [č. 59/2017 Sb.] představuje pouze doplňkový způsob jejího uspokojení. Samotné právo na uspokojení postupem podle zákona [č. 59/2017 Sb.] postrádá ústavní zakotvení a ochranu, neboť je konstituováno pouze na úrovni podústavního práva,*“ (srov. odst. [26] uvedeného rozsudku). Stejně tak lze uvést, že ústavní stížnost směřující do daného rozsudku kasačního soudu Ústavní soud odmítl svým usnesením ze dne 30. 7. 2025, sp. zn. IV. ÚS 649/25. V něm mimo jiné uvedl, že *„[p]rávní závěry Nejvyššího správního soudu v napadeném rozsudku jsou podle Ústavního soudu ústavně konformní a není třeba je jakkoli korigovat,*“ (srov. odst. 10 daného usnesení). *„Pro Ústavní soud je rozhodné, že zastavení řízení podle zákona o použití peněžních prostředků nezpůsobilo zánik pohledávky přiznané stěžovateli v adhezním řízení a nebrání jejímu vymáhání jinými právními prostředky. Postup podle zákona o použití peněžních prostředků představuje pouze fakultativní způsob uspokojení majetkového nároku. [...] skutečnost, že exekuce adhezního výroku nemusí být natolik účinná jako postup podle zákona o použití peněžních prostředků, sama o sobě nezakládá neústavnost,*“ (srov. odst. 12 daného usnesení). Lze proto uzavřít, že nosné závěry výše cit. rozsudku pod č. j. 2 As 15/2024 - 42 jsou potvrzeny rozhodnutím Ústavního soudu.

[25] Dále městský soud údajně nerefletoval žalobní bod, podle něhož správní orgány nepostupovaly v souladu s eurokonformním výkladem § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb.

[26] Stěžovatelka v žalobě poukázala na obsah *směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. 4. 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii* a uvedla, že *„právo Evropské unie ukládá členským státům přijmout nezbytná opatření k zajištění toho, aby konfiskační opatření v trestním řízení nebránila obětem v uplatňování jejich nároků na náhradu škody.*“ Dále doplnila, že *„i podle práva Evropské unie a) při existenci více výkladových variant zákona je třeba zvolit tu, která lépe umožňuje náhradu škody ve prospěch osob poškozených trestným činem, b) evropské právo kategoricky zakazuje, aby se stát obohatil na úkor osob poškozených trestným činem.*“

[27] Kasační soud v tomto směru podotýká, že z uvedeného vyplývají postuláty vztahující se k účelu dané právní úpravy, které se shodují se závěry plynoucími z judikatury, kterou městský soud aplikoval – soud proto uvedený výklad implicitně akceptoval. V napadeném rozsudku uvedl, že *„[m]ezi účastníky řízení není sporu, že účelem zákona č. 59/2017 Sb. je „zlepšit postavení poškozených při uspokojování jejich majetkových nároků a umožnit využití majetku, který byl odčerpán na základě majetkových trestních sankcí, uložených v trestním řízení.“* Současně poukázal na závěr výše cit. rozsudku pod č. j. 2 As 15/2024 - 42, podle něhož *„tento účel nemůže být sledován absolutně*

pokračování

a bezmezně. [...] Již ze samotné právní úpravy plynou podmínky, jež je nutné splnit, aby mohl být žadatel uspokojen,“ (srov. odst. 56 napadeného rozsudku).

[28] Pokud stěžovatelka tyto podmínky nesplnila, nelze tento nedostatek sanovat extenzivním výkladem, jímž by se předmětná norma ocitla v rozporu s doslovným jazykovým výkladem daného ustanovení i s jeho výše uvedeným účelem. K tomu lze poukázat rovněž na *subjektivně teleologický výklad* ustanovení na základě důvodové zprávy k zákonu č. 59/2017 Sb. Z ní vyplývá, že „[h]lavním cílem navrhované právní úpravy je odstranit stávající nežádoucí stav, kdy poškození, kterým byl přiznán nárok na náhradu [...] újmy, jež jim byla způsobena trestným činem, [...] nedosáhnou z důvodu nedostatku majetku pachatele plného uspokojení takového nároku, přestože v daném trestním řízení byl zajištěn a prostřednictvím uložených sankcí [trestů a ochranných opatření] odčerpán majetek, který by mohl být využit k uspokojení jejich nároků.“ Výkladová varianta proponovaná stěžovatelkou směřuje k překročení limitů tohoto účelu, neboť výsledkem by bylo uspokojení jejího majetkového nároku, aniž by v trestním řízení, ve kterém vystupovala jako poškozená, byl prostřednictvím majetkové trestní sankce odčerpán majetek, který by mohl být využit k uspokojení jejího nároku.

[29] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud akceptoval eurokonformní výklad, který stěžovatelka v žalobě předeštlá. Jestliže stěžovatelka na jeho základě dospívá k odlišným právním závěrům, nelze tento nesouhlas zaměňovat s nepřezkoumatelností, a to s ohledem na závěry výše cit. rozsudku pod č. j. 10 Azs 131/2025 - 30. Napadený rozsudek není ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[30] Nejvyšší správní soud doplňuje, že ani on sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli dalším ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto dán není.

III. b) K dalším kasačním námitkám

[31] Další kasační námitka směřuje k tvrzení, že městský soud vystavěl své právní hodnocení věci na chybném závěru, podle něhož stěžovatelka nikdy nevlastnila zabrané nemovitosti, a proto nemohlo být zasaženo do jejího vlastnického práva.

[32] Nejvyšší správní soud ani v tomto směru stěžovatelce nepřisvědčil. Ve vztahu k tvrzenému zásahu do jejího vlastnického práva městský soud uvedl, že „žalovaný [...] zastává názor, že test proporcionality je v tomto případě vyloučen, neboť žalobkyně se nikdy nestala vlastníkem posléze zabraných nemovitostí, a tudíž ani nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva,“ (srov. odst. 49 napadeného rozsudku). Městský soud „se při posouzení této námitky přiklonil na stranu žalovaného. Shledal totiž, že právo na uspokojení majetkového nároku z výnosu majetkové trestní sankce není ústavně zaručeno. [...] Soud má proto za to, že nemohlo dojít k zásahu do ústavně zaručených práv žalobkyně. Shledal proto, že správní orgány nepochybily, když v rámci posouzení věci nepřistoupily k aplikaci testu proporcionality,” (srov. odst. 50 napadeného rozsudku). Jinými slovy, městský soud nezaložil posouzení dané námitky na hodnocení, zda stěžovatelka vlastnila zabrané nemovitosti, nýbrž

na závěru, že nemohlo být zasaženo do jejich ústavně zaručených práv a svobod (v podrobnostech srov. odst. [22] a násl. výše), a proto neshledal důvod k použití testu proporcionality. Kasační námitka vztahující se k rozporu skutkových závěrů městského soudu se spisy je tak zcela mimoběžná, a proto i nedůvodná.

[33] Stěžovatelka má dále za to, že městský soud nezvážil jiné výkladové metody než jazykový výklad. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud pouze obecně opakuje, že městský soud reflektoval doslovný jazykový výklad ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. Současně však zohlednil i účel uvedeného ustanovení (srov. odst. [27] a násl. výše), který vyplývá i ze *subjektivně teleologického výkladu* a respektuje její judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Ani tato námitka proto není důvodná. Tímto je vypořádána i námitka, podle níž další výkladové metody směřují k jinému interpretačnímu výsledku, než ke kterému dospěl městský soud.

[34] Podle stěžovatelky je rovněž nutné nyní projednávanou věc předložit Ústavnímu soudu k rozhodnutí o zrušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. pro jeho protiústavnost, jelikož došlo aplikací daného ustanovení k porušení jejich ústavně zaručených práv a svobod. Kasační soud na tomto místě pouze podotýká, že uvedené ustanovení není protiústavní a jeho aplikací nedošlo k porušení ústavně zaručených práv a svobod stěžovatelky, jak již v podrobnostech uvedl v odst. [22] a násl. výše. Neshledal proto důvod danou věc předkládat Ústavnímu soudu.

[35] Stěžovatelka dále tvrdí, že TKKT nepodal žádost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. Proto by nemohlo dojít ke zkrácení na právech TKKT, ani kdyby byl stěžovatelce přiznán status *oprávněné osoby*. Nejvyšší správní soud opět pouze obecně poukazuje na obsah napadeného rozsudku. Městský soud „*přisvědčil žalovanému, že v případě, že by byl žalobkyni „přiznán status“ oprávněné osoby, došlo by k postupu nejen v rozporu s přímou textací zákona, nýbrž také s účelem dotčené právní úpravy. Bylo by totiž zasaženo do práv [TKKT, který] kritéria uvedená v § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. splňuje. Pakliže se žalobkyně dovolává rovnosti mezi ní a [TKKT], musí soud připomenout právě tento rozdíl, jež panuje mezi případem [TKKT] a případem žalobkyně,*“ (srov. jeho odst. 57). „*Bylo by tak v rozporu s obecným vyzněním odkazované judikatury, aby se naopak ztížilo postavení osoby, jíž lze doopravdy považovat za oprávněnou osobu,*“ (srov. jeho odst. 58). Jinými slovy, městský soud dospěl k názoru, že by dotčení TKKT na jeho veřejných subjektivních právech spočívalo v nerovném přístupu správních orgánů k tomuto subjektu na jedné straně a ke stěžovatelce na druhé straně, neboť stěžovatelka podmínky stanovené v § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. nesplnila, zatímco TKKT ano. Skutečnost, zda TKKT podal žádost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb., není pro hodnocení dotčení na daném veřejném subjektivním právu relevantní. Ani tato námitka tak není důvodná.

[36] Konečně Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatelka je v kasační stížnosti povinna „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí,*

pokračování

zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]). Ve zbývajících částech kasační stížnosti stěžovatelka pouze zkopírovala část žaloby, kterou podala k městskému soudu. S ohledem na shora uvedenou judikaturu jsou tyto opakující se námitky nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační soud se jimi proto nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[38] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu